



Kosmiczny wewnętrzny mieszkaniec

Urodzinowy dyskurs Bhagawana Śri Sathya Sai Baby wygłoszony 23.11.1989 r.
w Audytorium Purnaczandra, w Prasanthi Nilajam

*W centrum ziemi jest miejsce zwane Puttaparthi.
Przyszło ucieleśnienie atmy.
Gdy ludzkość poszukiwała wiedzy naukowej,
powstał tu uniwersytet.
Ludzie wszystkich narodów gromadzą się tu,
aby doświadczać pokoju i radości.
Miliony prawych aspirantów i adeptów wypełniają to miejsce.
Pan Sai przybył,
aby uczyć świat miłości i prawdy o wszystkich religiach.
Satja Sai inkarnował jako ucieleśniona miłość,
aby obdarzać wszystkich radością.*

Ucieleśnienia miłości!

Jatho imani bhutani dzajante – to, z czego rodzą się istoty, to brahman. Całe stworzenie pochodzi od najwyższego Boga (paramatmy), jest przez Niego podtrzymywane i ostatecznie łączy się z Nim. Podobnie człowiek rodzi się z powodu pragnień, żyje pragnieniami i rozplywa się w pragnieniach. Jaki zamiar, takie postępowanie. Jakie postępowanie, taki owoc. Jaki owoc, taki cel. Dlatego każdy człowiek powinien mieć wyższe pragnienia, doświadczać wyższych owoców i ostatecznie osiągnąć wyższy cel.

Świat zjawiskowy (dżagat) jest widzialny dla oczu, słyszalny dla uszu, ciało go doświadcza, umysł – rozpoznaje, a serce się nim cieszy. Świat postrzegalny jest znany jako *wiśwam*. *Wiśwa* znaczy to, co przenika. Zasada, która reprezentuje wszechobecność, nazywa się *wiśwam*. Wisznu jest tym, który przenika kosmos. Kosmos jest skutkiem, Wisznu jest przyczyną. Przyczyna i skutek są przejawieniem jednej boskiej zasady.

Kosmiczna zasada jest również znana pod innymi nazwami, takimi jak *wirat*, *wajśwanara* i *wajragasutha*. *Wajśwanara* to boska zasada, która tworzy świadomość 'ja' w każdej istocie. Zatem kosmos jest przejawieniem Wisznu, który przenika wszystko.

Bogu przypisuje się sześć cech. Są to: bogactwo (ajśwarja), prawość (dharma), sława (jasas), pomyślność (sampada), najwyższa mądrość (dźniana) i nieprzywiązanie (wajragja). Bogactwo ma niezliczone formy – bogactwo materialne, bogactwo fizyczne czy bogactwo wiedzy. Bóg posiada każdą możliwą formę bogactwa.

Prawość (dharma) jako atrybut boskości zawiera w sobie każdy rodzaj dharmy – dharmę doczesną, dharmę wedyjską (wajdika dharmę), dharmę narodu czy dharmę społeczeństwa. Spośród nich ważne są dwie dharmy. Pierwsza to paradharma, a druga – swadharmy. Swadharmę często traktuje się jak dharmę dotyczącą konkretnej kasty lub wyznania. Tak więc oddzielny kodeks postępowania przypisuje się kszatrijom, wajśjom i innym. Nie jest to właściwa interpretacja.

W rzeczywistości swadharmy odnosi się do atmadharmy (dharmy dotyczącej ducha). Obowiązkiem człowieka jest przestrzeganie duchowego kodeksu postępowania. Paradharma odnosi się do ciała. Obejmuje kodeks postępowania, który stosuje się w codziennym życiu, aby zarabiać na życie i prowadzić życie w społeczeństwie. Paradharma jest pełna lęku i złudzeń. Istnieje lęk przed zwycięstwem lub porażką, lęk przed stawianiem czoła oskarżeniom lub krytyce. Gdy człowiek przestrzega ziemskiego kodeksu postępowania, dręczą go różne obawy i wątpliwości. Gdy człowiek trzyma się swadharmy (duchowego kodeksu postępowania), nie ma miejsca na takie obawy. Dlatego powinien stosować się do atmadharmy.

Boskie cechy znajdują się także w człowieku, dlatego jest oczywiste, że Bóg mieszka we wszystkich ludziach. *Eko wasi sarwabhuta antaratma* – On jest jedynym mieszkańcem serca wszystkich istot. Boga nie można zobaczyć w żadnym określonym miejscu ani czasie. On jest we wszystkim, ale nie jest do niczego przywiązany.

Jak Ten, który przenika wszystko i jest wszechobecny, może podlegać jakimkolwiek próbom lub sprawdzianom? Dlatego Boga określa się jako transcendentalnego (Aprameję). Jako Tego, który jest źródłem wszelkiej wiedzy i inteligencji, Boga nazywa się Manu. Bóg jest najwyższym stwórcą, dlatego mówi się o Nim Pradžapati. Opisuje się Go także jako atnę, czyli brahmana. Brahman to świadomość (czajtanja), która istnieje we wszystkich żywych istotach. Atma i brahman nie różnią się od siebie. Boskość określa się również jako aham (ja). Nie odnosi się to do indywidualnego ego, lecz do blasku, który rozświetla wszystko i całkowicie rozprasza ciemność. Inne znaczenie aham to świadek (sakszi).

Najwyższą atnę (paramatnę), która jest świadkiem wszystkiego, nazywa się *aham*. On jest Panem wszystkiego, co było, wszystkiego, co jest i wszystkiego, co się narodzi. On jest wiecznym, niezmiennym bytem, który jest panem przeszłości, teraźniejszości i przyszłości. Dlatego opisuje się Go jako *Bhuta bhawja bhawath prabhuh* – Pana przeszłości, teraźniejszości i przyszłości. Nazywa się Go również promiennym (Bhawah). Jest On wszechobecny. Dlatego określenie *Mahanubhawa* stosuje się tylko w odniesieniu do Boga, chociaż pojęcie to jest swobodnie używane do opisanie niektórych niezwykłych osób. Odnosi się do Tego, który znajduje się w najsubtelniejszym atomie i w największym obiekcie w kosmosie.

W każdym obiekcie we wszechświecie jest obecne istnienie (sat), świadomość (czit) i błogość (ananda) w subtelnej postaci. Każdy obiekt ma jeszcze dwie inne cechy: nazwę i formę. Istnienie, świadomość i błogość pochodzą od Boga. Nazwa i forma, które podlegają ciągłym zmianom, są związane z przyrodą. Nazwa i forma stanowią nieodłączną część istnienia, świadomości i błogości. Człowiek jest ucieleśnieniem istnienia, świadomości i błogości.

Zapominając o podstawowych prawdach dotyczących jego trwałej rzeczywistości, człowiek prowadzi życie związane z nazwami i formami.

Każdy człowiek jest przejawieniem Boga. Każdy obiekt przejawia boskość. Na świecie nie ma nic, co nie byłoby przejawieniem Boga. Nie miejcie żadnych wątpliwości, że Bóg (Hari) przenika kosmos i że wszystko się w Nim zawiera. We wszechświecie nie ma takiego atomu, którego nie przenikałaby boskość.

Prasad poprosił o wyjaśnienie natury Boga. Niektórzy mówią: „Tego nie ma”, inni utrzymują: „To jest”, a jeszcze inni twierdzą: „To jest i tego nie ma”. Ci, którzy mówią: „To jest”, nie wiedzą, czym to jest. Ci, którzy zaprzeczają jego istnieniu, również nie wiedzą, czym jest to, czemu zaprzeczają. Ci, którzy jednocześnie potwierdzają i zaprzeczają, są nieświadomi, czym to jest i czym jest to, czemu zaprzeczają.

Od najdawniejszych czasów tych, którzy wierzyli w istnienie Boga, nazywano teistami (astikami), tych, którzy zaprzeczali istnieniu Boga, nazywano ateistami (nastikami), a trzecią grupę nazywano teistami-ateistami (astikami-nastikami). W rzeczywistości teiści i ateiści są jednym, chociaż różnią się nazwą. Ateiści są jak pąki kwiatów, a teiści są jak kwiaty, które rozkwitły. Kwiat, który rozkwitł, oferuje zapach wielu osobom. Nieotwarty pąk zatrzymuje zapach w sobie. Pewnego dnia pąk może rozkwitnąć lub prawdopodobnie opaść przed rozkwitem. Tych, którzy upowszechniali błogość boskości na świecie, określano jako teistów, a tych, którzy tego nie robili, uważano za ateistów. Ci, którzy mówią: „Bóg nie istnieje”, muszą mieć jakieś wcześniejsze wyobrażenie Boga, zanim zaprzeczą Jego istnieniu. W półmroku linę można pomylić z węzłem, ale gdy pojawia się światło, lina zostaje rozpoznana jako to, czym jest. Podobnie człowiek mądry (dżnianin) rozpoznaje Boga, jeśli jest wolny od złudzenia (maji).

Niezliczone różnice, jakie widzicie na świecie, to tylko różne formy jednego podstawowego bytu – brahmana. Człowiek, który chce cieszyć się owocami z drzewa, nie może zadowalać się wyłącznie pielęgnacją kwiatów. Musi odżywiać korzenie, pień, gałęzie, liście i kwiaty. Podobnie człowiek, który poszukuje najwyższej mądrości (dżniany), musi właściwie odżywiać ciało, zmysły i uczucia. W tym celu poszukiwaczom zaleca się praktykowanie dziewięciu rodzajów oddania.

Mówi się, że umysł jest przyczyną zniewolenia lub wyzwolenia. Umysł jest jak zamek, a serce to klucz. Gdy przekręcacie klucz ku Bogu, rozwijacie nieprzywiązanie. Gdy przekręcacie klucz ku światu, okazujecie przywiązanie. Zatem umysł jest przyczyną wyzwolenia lub zniewolenia. Dlatego należy go zwrócić ku temu, co święte i czyste. Wówczas wasze życie będzie wolne od przywiązań, szczęśliwe i pełne błogości. Człowiek, który rozwinie taką postawę, będzie w stanie nieprzemijającej błogości. Będzie ucieleśnieniem błogości.

Gdy dzisiaj rano zszedłem do mandiru, dzieci przywitały mnie słowami *Happy Birthday!* Powiedziałem im: „Ja jestem zawsze szczęśliwy, to wy jesteście nieszczęśliwi, a powinnyście stać się szczęśliwi”. Wszyscy będą szczęśliwi tylko wtedy, gdy każdy urzeczywistni swoją wrodzoną boskość i będzie prowadził boskie życie. Boskość nie ogranicza się do konkretnego miejsca ani do określonej formy. Każdy musi uświadomić sobie, że przenikająca wszystko

i wszechmocna boskość jest w nim. Trzeba uświadomić, że zasada, która jest wszechobecna w najsubtelniejszej i w najprostszej formie, to atma, czyli brahman. Bóg jest wieczną rzeczywistością, bez narodzin, wzrastania i śmierci, bez początku, środka i końca. On jest niezmienny. Jedynie ciała podlegają zmianom. Czyńcie użytek z ciała, które jest zmienne. Trzeba doświadczać niezmiennej boskości.

Ucieleśnienia miłości!

Niezależnie od tego, w jaki sposób staracie się zrozumieć boskość, musicie pamiętać, że jest ona uniwersalną, wszechobecną świadomością (czajtanją). Jedynie niezmienna boskość może obdarzyć was trwałą błogością. Nie oznacza to porzucenia ziemskich spraw. Musicie uczynić ziemskie życie podstawą do urzeczywistnienia boskości. Każdy czyn należy traktować jak ofiarę dla Boga. Musicie dążyć do osiągnięcia takiego stanu, w którym dzięki rozpoznaniu, że Bóg jest wszechobecny, uświadomicie sobie własną boskość. Przede wszystkim musicie wypełniać dobre czyny, których podstawą są dobre myśli. Dzisiaj ludzie poświęcają zaledwie pięć minut na myślenie o Bogu. Jak mogą mieć nadzieję na osiągnięcie szczęścia i pokoju, skoro większość czasu poświęcają na realizację egoistycznych dążeń?

Poświęćcie się służbie społeczeństwu. Zaangażujcie się w święte działania. Zawsze pamiętajcie o boskim imieniu. Recytujcie imię Pana, wykonujcie święte czyny i doświadczajcie błogości w sercu.

Tłum. Dawid Koziol

Źródło: <https://sssbpt.info/ssspeaks/volume22/sss22-37.pdf>